Abrusar

Per DavidG el dv., 06/07/2018 - 00:00

Trobo al diccionari.cat una definició d'aquest verb: "De brasa. Tenir sensació de cremor". Però, per a mi, "abrusar" és una paraula que em porta indefectiblement al text dels deixebles d'Emmaús:

¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures? Lc 24, 34.

M'imagino el deixeble Cleofàs mirant de reüll l'altre, que escoltava ben atent l'encara desconegut company de ruta cap a Emmaús. A tots dos els hi cremava el cor en sentir Jesús i els seus arguments fonamentats a les Escriptures. Els feia entendre per què va passar el que va passar i, sobre tot, per què calia que passes. La història, vista així, deixava de ser un cúmul d'accidents desafortunats i passava a ser un flux ordenat cap a un sentit on Déu té cura dels seus. No es deien res entre sí, sols sentien la cremor dins seu. Una cremor compartida.

¿T'has fixat les vegades que has participat en una conversa sobre aspectes de la fe que costa entendre? Sigui en el cercle familiar o durant una sobretaula amb amics, ¿has descobert com, tot d'una, algú s'inspira i dona claus de lectura sobre esdeveniments difícils d'encaixar? En sentir-ho reneix en tu una esperança que havia perdut raó de ser. Mires al voltant i sents que també és així en els altres, fins al punt que un nou escalf us arriba, allà on hi havia gelor o desànim.

Per a que se'ns abrusi el cor, caldrà, però, escoltar d'una manera diferent. Oberts a la sorpresa que la raó pugui venir de l'altre, sense enveges ni rivalitat. I, si sóc jo qui m'inspiro i l'encerto, foragitar la supèrbia que es sol adherir al saber-se reconegut com altaveu de Déu que ens vol donar sentit per seguir caminant.